

Victorious

V.E. Schwab bij Boekerij:

De kleuren van magie
De kleuren van schaduw
De kleuren van licht
De breekbare draden van magie

Het onzichtbare leven van Addie LaRue
Gallant

Stad vol geesten
Tunnel van botten
Brug der zielen

De heks van Near
Begraaf mijn botten in de nachtelijke grond

Vicious
Vengeful
Victorious

V.E.
SCHWAB
VICTORIOUS

Vertaald door Monique Eggermont,
Frouke van Es en Janine van der Kooij

ISBN 978-90-492-1379-4
ISBN 978-94-023-3146-2 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Victorious*

Vertaling: Monique Eggermont, Frouke van Es en Janine van der Kooij

Omslagontwerp: Titan Books, bewerkt door DPS Design & PrepressStudio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Shutterstock

Illustratie schutbladen: © Anna Moss

Zetwerk: Mat-Zet bv

Copyright © 2026 by Victoria Schwab

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam,
published in agreement with the author, c/o Baror International, Inc.,
Armonk, New York, U.S.A.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn vader, die – in alle opzichten – buitengewoon was

Een illusie die door iedereen wordt gedeeld, wordt werkelijkheid.

– Erich Fromm

VLAK VOOR HET EINDE...

Victor stond voor de metalen deur.

De deur die naar de ONBP leidde. Hij wist wat hem aan de andere kant wachtte. Wat hem daar opwachtte.

De dood.

En de dokter.

En Sydney.

De deur zat niet op slot, maar toen Victor zijn hand uitstak naar het koude staal hield hij even stil en haalde de inhalator uit zijn jas. Hij hield hem tegen het licht, bekeek de violette vloeistof in de patroon en berekende hoeveel hij nodig zou hebben.

Hoeveel er nog over was.

Genoeg, hield hij zichzelf voor, en hij stak de inhalator terug in zijn zak.

‘Hé, Vic,’ zei een stem in zijn oor. ‘Ben je er klaar voor?’

Zijn mond vertrok in een grimmige glimlach. Van alle manieren waarop dit had kunnen gaan. Alle paden en permutaties.

Wat wrang, dacht Victor Vale, dat hij er uiteindelijk voor had gekozen een héd te zijn. ‘Ik ben er klaar voor,’ zei hij, en hij duwde de deur open.

1

DE DOKTER
IS BINNEN

I

■ TOEN.

Drie jaar geleden

Een hotelbar

VICTOR nam een slok whisky, pure whisky, en telde.

Hij telde het aantal staten dat hij had doorkruist, zes, en het aantal lege glazen voor hem, twee, en het aantal lege krukken links van hem, vier.

Hij telde het aantal uren sinds zijn laatste dosis, zeven, en het aantal tot zijn volgende, vijf.

Hij bracht het glas naar zijn mond en telde het aantal andere lichamen in de ruimte, acht.

Ooit zou hij hen ook gevoeld hebben, zou hij het ingewikkelde patroon van hun zenuwen hebben kunnen volgen, de stroom die onder hun huid liep. Hij kon aan die stroom trekken tot ze dubbelklapten, het uitschreeuwen.

Nu was het enige wat hij voelde het dunne glas van de tumbler in zijn hand.

En het ergste was dat hij dit zichzelf had aangedaan.

Niet dat hij veel keus had gehad.

Sinds Sydney Victor uit de dood had teruggebracht, haperden zijn krachten en liet zijn lichaam hem steeds opnieuw diezelfde elektrische ontlading voelen die vijftien jaar eerder, aan Lockland, zijn hart had doen stoppen. Na elke episode duurde het langer voor zijn hart weer

op gang kwam, tot het duidelijk werd dat de volgende dood echt zijn einde zou betekenen.

Een gelukkige ontdekking dus, dat hij een middel had gevonden dat die dood kon onderdrukken.

Helaas onderdrukte het ook zijn krachten.

Waardoor hij normáál werd.

Victor haalde de inhalator uit de zak van zijn jas en draaide hem rond in het schemerige licht van de bar, terwijl hij de felblauwe inhoud bestudeerde en telde hoeveel ampullen hij nu nog had, viereenhalf, en hoeveel het er in het begin waren geweest, zes, en hoeveel dagen, drie-en-zestig, er nog restten tot Haverty's middel op was.

Wat niet zo'n probleem zou zijn geweest, ware het niet dat de goede dokter dood was.

Hij telde het aantal weken, drie, die verstreken waren sinds de confrontatie op het Merit-gala. De nacht waarin Victor Stell, de directeur van de ONBP – Observatie en Neutralisatie van Buitengewone Personen –, had gedood.

De nacht waarin Eli Marcella had gedood.

De nacht waarin Sydney Eli had gedood.

Victors hand klemde zich haast onmerkbaar steviger om het glas.

Vijftien jaar had hij gewacht om zijn beste vriend te doden.

En hij was dood.

Maar Syd was degene geweest die had geschoten.

Victor hield zichzelf voor dat dát was wat hem dwarszat, het feit dat zij hem zijn afsluiting had ontnomen, hem zijn prooi had afgepakt. Maar dat was een leugen. Wat Victor het meest dwarszat, was dat hij voor het eerst in zijn leven niet wist wat hij hierna moest doen.

En hij háátte het.

Meer nog dan de afwezigheid van zijn krachten.

Meer nog dan sterven door Eli's toedoen.

Meer nog dan de isoleercel waarin hij de eerste vijf jaar na zijn arrestatie had doorgebracht. Want toen werd hij tenminste voortgedreven door de belofte van wraak.

Eli was dood, en Victor was niet dood.

Hij bevond zich in het vagevuur. Niet in de Bijbelse zin, daar geloofde hij niet in, maar wel degelijk gevangen. Geketend aan een middel dat hem in leven hield, maar machteloos maakte.

Toen hij het serum voor het eerst had gestolen, hoopte hij dat het

simpelweg een kwestie was van het vinden van de juiste dosis. Dat de grens, zodra die eenmaal bepaald was, Victor in staat zou stellen de dood op afstand te houden zonder zijn krachten op te geven. Maar er leek geen nuance te zijn. Geen tussenweg.

Het mengsel was alles of niets.

Zijn enige adempauze was een smal tijdvenster nadat de dosis was uitgewerkt en voordat het sterven begon. Een korte tijdspanne waarin zijn gaven met volle kracht terugkwamen, bedwelmend, elektrisch. Maar het was een venster dat bestond uit uren, niet uit dagen, en Victor had het grimmige vermoeden dat dat venster, net als de tijd tussen zijn episodes, steeds kleiner werd.

Dat het uiteindelijk helemaal zou verdwijnen.

Tot hij een alternatief vond, leefde hij op de klok. Hij telde elk uur, elke dag tot –

Ergens achter de bar blafte een hond.

Victor keek op, liet zijn blik langs de ramen glijden en zag buiten op de stoep een groot zwart beest staan.

‘Dol?’

Dat was onmogelijk. Dat kon niet.

En toch keek de hond, Sydneys schaduw, zijn zwerver, Victor recht aan, zijn staart kwispelend in herkenning.

Hij kwam te snel overeind en stootte bijna het restje van de whisky omver, maar tegen de tijd dat hij het glas weer recht had gezet, was de hond verdwenen. De stoep was leeg.

Victor fronste en haalde een hand door zijn haar.

Hij had nooit goed kunnen slapen, zijn zintuigen stonden altijd te zeer op scherp. Elk lichaam om hem heen trilde als een aangeslagen snaar, maar tegenwoordig had hij het tegenovergestelde probleem. Zonder zijn krachten voelde hij zich onbeschermd. Kwetsbaar. De meeste nachten zweefde hij op de rand van het bewustzijn, niet bereid of niet in staat om echt in slaap te vallen.

Het gebrek aan rust begon hem duidelijk op te breken.

Hij ging naar het toilet, boog zich over de wastafel en maakte net zijn gezicht nat toen hij hoorde dat er nog iemand binnenkwam, gevolgd door het geluid van de grendel die werd dichtgeschoven. Hij verwachtte problemen, en keek op.

En zag hém.

Zijn enorme gestalte vulde de deuropening, tatoeages zichtbaar

vanonder de randen van zijn shirt. Eerst de hond, nu Mitch. Heel even vroeg Victor zich af of hij gek werd. Het was waarschijnlijker dat het een bijwerking van het serum was, het gevolg van continu gedrogeerd zijn.

Maar toen zette zijn celgenoot een stap naar voren en grijsde, en wist hij dat het noch een hallucinatie was, noch de echte Mitchell Turner.

Het was June.

De huurling die van gedaante kon veranderen, die zich na Serena's dood aan Sydney had opgedrongen als een soort vervangende zus. Een BP die bijna net zo gevaarlijk was als Serena en, zo wist hij uit ervaring, véél moeilijker te doden.

June had Victor ooit geholpen, dat wel. Tijdens een van zijn episodes. En daarna.

Maar dat was voor die tijd geweest.

Voordat ze had geprobeerd hem voor Marcella te ronselen.

Voordat ze Syd had ontvoerd.

Voordat ze hem op het gala had onderschept en hem had gedwongen Marcella tegen te houden in plaats van achter Eli aan te gaan. Door haar was hij dat gevecht misgelopen, dat leven, die dood, en Victor had haar beloofd dat hij de volgende keer dat ze elkaar zagen de rekening zou vereffenen.

En nu was ze hier.

'Hallo, June.'

Een glimlach spleet Mitch' verharde gezicht. 'Aww,' zei hij met een stem die de zijne wel en niet was, met een bijna zangerige ondertoon. 'Waaraan zag je het?'

'Dat kunstje van je werkt misschien bij vreemden,' zei Victor, terwijl hij zich van de wastafel afwendde om haar aan te kijken. 'Maar ik ken mijn celgenoot beter dan bijna iedereen.'

Mitchell Turner was het type man dat een hekel had aan zijn omvang en er alles aan deed om kleiner te lijken dan hij was, terwijl June er juist van leek te genieten om ruimte in te nemen.

En hij grijsde nooit, maar dan ook nóóit op deze manier.

'Je draagt hem als een slecht zittend pak. Waarom verander je niet gewoon van gedaante?' Het klonk als een suggestie, maar was een bevel.

Mitch' lippen tuitten zich. 'Maar ik ben juist op dit lichaam gesteld geraakt.'

Hij trok het pistool uit zijn zak. Liet het losjes aan zijn vingers hangen.

‘Kom op,’ zei ze. ‘We weten allebei dat jij eerder zonder kogels zit dan ik zonder gedaantes. Bovendien,’ voegde ze eraan toe, terwijl ze in Mitch’ nek wreef, ‘wil je je vriend toch geen pijn doen.’

Victor deed een stap naar voren. ‘Zou niet de eerste keer zijn.’

Mitch’ hoofd kantelde. ‘Misschien is dat wel de reden dat je helemaal alleen bent.’

Nog een stap, waardoor de ruimte tussen hen kleiner werd.

‘Of misschien omdat je je krachten niet kunt gebruiken.’

Victor klemde zijn kaken op elkaar. ‘En waarom denk je dat?’

June lachte, een geluid dat het midden hield tussen Mitch’ donkere brom en haar eigen vreemde manier van praten. ‘Denk je dat ik je zomaar toevallig in een bar tegen het lijf loop? Je weet best dat ik tot meer in staat ben.’

Victor ontgrendelde zijn pistool, waardoor het magazijn losschoot, en daarmee ook een stuk staaldraad tussen het magazijn en de greep.

In de weken sinds hun ontmoeting, die al slecht was begonnen en nog slechter was geëindigd, had hij meer dan eens aan June gedacht. Zij was de enige die Victor ooit had ontmoet die, toen hij zijn krachten nog had, er ogenschijnlijk immuun voor was. De enige manier om June pijn te doen was door de échte June pijn te doen, en dat was nu juist de enige gedaante die ze nooit aannam.

Maar ze was er wel, ergens, onder al die huiden.

Hij zwierde het uiteinde van het pistool met het magazijn eraan rond en liet het toen losschieten, zodat de draad zich om Mitch’ rechterpols wikkelde. In de gestolen ogen was een flits van verrassing te zien toen Victor een ruk gaf en het stalen snoer zich strak trok, vastgezet door het magazijn. ‘Nou nou, wat een trucjes wee-’

Voor ze haar zin kon afmaken, gaf Victor een harde ruk aan de draad, hard genoeg om hem in Mitch’ pols te laten snijden, zodat er bloed opwelde uit zijn huid. Ergens zou de echte Mitch het voelen. Dat speet hem.

Dit lichaam reageerde alleen door een laars in Victors ribben te rammen. De pijn schoot door zijn buik, maar hij bewoog mee met de kracht van de trap en bracht Mitch’ lichaam uit balans. Hij was een grote man, duidelijk groter dan June gewend was te dragen, en ze struikelde, waarbij één knie de vloer raakte. Voor ze zich weer over-

eind kon duwen, zette Victor het stuk draad onder zijn schoen vast en trok het strak, zodat Mitch' pols tegen de tegels gedrukt werd.

Het leek bijna alsof ze een eed aflegde.

‘Als je gekomen bent om me te doden,’ zei Victor, ‘zul je dat in een ander lichaam moeten doen.’

June snoof en schudde Mitch' hoofd. ‘O, kom op, Victor. Ik wil je helemaal niet dóód hebben.’

Dat verraste hem wél. Hij fronste. ‘Wat wil je dan?’

Ze keek naar hem op met Mitch' gestolen gezicht, haar ogen glanzend van ondeugendheid.

‘Nou,’ zei ze, ‘om te beginnen, wat dacht je van een drankje?’

II

TOEN.

TIEN minuten later hadden ze het herentoilet ingeruild voor een hoekbankje, en had June Victors celgenoot ingeruild voor een brunette met krullen in een boerinnenjurk.

Maar het maakte niet uit hoe ze eruitzag.

Toen zijn krachten nog werkten, kon hij haar altijd herkennen aan de stroom, die energiesignatuur, even specifiek als een vingerafdruk.

Zelfs nu nog, terwijl ze hem over de rand van een flesje bier aankeek, kon Victor de echte June zien in die ogen, fonkelend als het lemmet van een mes.

‘Je was lastig te vinden.’

‘En toch,’ zei Victor, ‘ben je hier.’

‘Ik ben hier,’ echode June. Haar glimlach werd valser.

Victor deed niet eens de moeite om te vragen hoe ze hem had gevonden. Waarschijnlijk was ze hem al op het spoor sinds hij drie weken eerder uit Merit was vertrokken. Hoe kon hij weten dat hij werd gevolgd als degene die achter hem aan zat voortdurend van gedaante veranderde?

Ze gebaarde naar de bar. ‘Als je zo doorgaat, vindt iemand je straks nog.’

Victor had kunnen zeggen dat wie zijn best deed om zich te ver-

bergen meestal juist opviel. Of dat het hotel, en dus ook de bar, in een buitenwijk lag, zo'n vijftienhonderd kilometer van Merit vandaan, met een gesloten beveiligingssysteem. Maar hij wist dat het statistisch gezien slechts een kwestie van tijd was voor hij op de radar van de ONBP verscheen. Hij werkte al aan een oplossing, maar daarvoor had hij Mitch nodig, en sinds ze uit elkaar waren gegaan had Victor nog geen contact met zijn celgenoot weten te krijgen.

Uit elkaar waren gegaan.

Alsof die beslissing wederzijds was geweest. Alsof Victor niet zelf de band had doorgesneden met Mitch, en Sydney, en de hond. De enige drie dingen die iets voor hem betekenden, vooral nu Eli dood was.

Ze zouden er niet toe moeten doen, maar dat was wel het geval.

Dus was hij weggegaan.

'Dat je Stell hebt vermoord,' zei June, plukkend aan het etiket van haar bier, 'was een bewuste keuze.'

Het schot galmde na in zijn hoofd. Victors mond vertrok.

'Dat,' zei hij, 'zat er al heel lang aan te komen.'

'Een afscheidsschot?' mijmerde ze. 'Je zou bijna denken dat je de ONBP wilde provoceren. Of hun aandacht van andere doelwitten wilde afleiden.'

Victor bleef haar aankijken.

'Hoe is het eigenlijk met Syd?' vroeg June, alsof ze per ongeluk op het onderwerp van haar obsessie waren uitgekomen.

'Geen idee.'

June snoof. 'Kom op, Victor. We weten allebei dat jij het type bent dat alles in de hand wil houden. Je verwacht toch niet dat ik geloof dat je ons meisje echt uit het oog bent verloren?'

Ons meisje. Ze zei het om hem uit de tent te lokken.

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik weet niet waar ze is. En als ik het wel wist, zou ik het jou niet vertellen.'

Haar gezicht betrok. 'En ik maar denken dat we nader tot elkaar aan het komen waren.'

'Wat wil je, June?'

Ze keek omlaag naar haar bier. 'Ik heb een lijst gemaakt,' zei ze. 'Vier namen. De mensen die me... die me zo hebben gemaakt.'

BP's werden niet geboren. Ze werden gemaakt. Soms per ongeluk, zoals bij Syd en haar zus, toen ze door het ijs zakten. Soms met opzet, zoals bij Victor en Eli met hun experimenten, wetenschapper en

proefkonijn tegelijk. En soms waren BP's het gevolg van een geweldsmisdrijf, een moord die niet gelukt was. Zoals bij Marcella.

Zoals bij June.

'Dat ik van gedaante kon veranderen, iedereen kon worden die ik maar wilde, maakte het makkelijker om hen te grazen te nemen. En daar school een zeker poëtisch toeval in. Onderweg heb ik nog wat andere klussen aangenomen, om mijn rekeningen te kunnen betalen, maar het was niet alsof ik dacht: o, hier ga ik in uitblinken. Dat doden, bedoel ik. Maar dat deed ik wel, dat dóé ik, en ik weet niet wat dat over mij zegt.'

Victor overwoog op te merken dat BP's over het algemeen een beperkter besef hadden van de gevolgen van hun daden, als een soort scheiding tussen actie en emotie. Maar hij zei niets.

'En toen had ik geen namen meer over, de lijst was afgewerkt, en toen was Marcella daar, en dacht ik: waarom ook niet? Iedereen heeft een doel nodig. En toen...'

En toen was Marcella eropuit getrokken om oorlog te voeren tussen de gewonen en de buitengewonen, vastbesloten BP's in de schijnwerpers te sleuren en de stad, de wêrld, haar macht te laten erkennen.

Maar ze zou hen allemaal verbrand hebben, alleen maar om zichzelf warm te houden.

Victor had het doorzien, en June uiteindelijk ook. Ze keerde zich tegen haar bazuin, beweerde dat ze Sydney beschermde, en dreigde Mitch te doden als Victor niet zou helpen om Marcella uit te schakelen.

'Tegenwoordig neem ik af en toe een klus aan, gewoon om de tijd te doden. Maar...' June liet haar zin wegsterven en fronste naar haar bier. Toen zei ze: 'Er zijn zo veel citaten over wraak. Mensen die er poëtisch over doen. Maar niemand heeft het over wat erop volgt.'

Victor hield zijn hoofd schuin. 'En dat is?'

Ze streek met haar vingers door een natte plek op tafel. 'Niets.'

Dat woord viel als een hamer, en tegelijk verscheen er een beeld voor zijn geestesoog. Eli op de grond. Bloed dat zich vanuit de schotwond boven zijn hart verspreidde, zijn vermogen om te genezen te nietgedaan door Haverty's serum.

Vijftien jaar geleden had Victor op de rand van een met ijs gevuld bad gezeten en toegekeken hoe Eli onder de oppervlakte verdween, terwijl zijn knokkels rood werden en daarna wit op de plek waar hij onder water de grepen vasthield. Hij had het levenloze lichaam van

zijn kamergenoot uit het water getrokken en zijn hart weer op gang gebracht, en al die tijd had hij geweten dat Eli niet echt dood was.

Hij wachtte daar, net buiten bereik, en het was Victors taak geweest zich over de afgrond heen te buigen en hem terug te halen.

Maar toen Eli's hart die tweede keer stopte, voelde Victor het verschil.

Voelde hij de leegte in de kamer.

In zichzelf.

'Mensen zoals wij,' zei June zacht, 'functioneren niet als we geen doel hebben.' Ze liet de hals van haar flesje tussen haar vingertoppen ronddraaien. 'Dus misschien is dat waarom ik hier ben.'

Victor trok een wenkbrauw op. 'Je zoekt werk?'

'Werk heb ik al. Ik zoek' – haar blik schoot naar het raam – 'een doel. Iets om voor te vechten. Iemand.'

Victor was niet van plan Sydney opnieuw in Junes vizier te plaatsen.

Maar deze BP die lichamen kon stelen was bijzonder goed in wat ze deed, en Victor kon haar goed gebruiken.

'Ik heb ogen nodig binnen de ONBP.'

'O, je bedoelt die organisatie met als enige missie het opsporen en opsluiten van buitengewone personen?' Junes gezicht betrok. 'Vertel nog eens, hoe is dat ook alweer afgelopen voor Dominic Rusher?'

Dominic.

Victor had de pijn weggenomen bij de BP die door schaduwen kon lopen, in ruil voor zijn diensten. Victor had hem als infiltrant de ONBP in gestuurd, en hij was er nooit meer levend uit gekomen. De ex-militair was daar gestorven terwijl hij Víctor beschermde.

Victor klemde zijn kaken op elkaar.

'Voor iemand met jouw talenten,' zei hij, 'zou je niet laten betrappen geen probleem moeten zijn.'

Ze snoof. 'Met vleierij kom je nergens.'

'Als je Sydney wilt helpen,' drong hij aan, 'dan is dit de manier. Door ervoor te zorgen dat ze niet achter haar aan gaan.'

'Of achter jou.'

Victor hield haar blik vast. 'Ik red me wel.'

'Zo te zien wel.' June rolde haar nek. 'Weet je, het valt me op dat je iets minder op het randje van een onmiddellijke dood balanceert. Zou dat soms hiermee te maken hebben?' Met een achteloos gebaar haalde ze een ampul tevoorschijn. Zijn ampul. Victor vloekte inwendig. Hij

had moeten voelen dat ze er een had gejat. En hij had het niet gevoeld. Hij wilde naar voren duiken en haar pols grijpen, maar dat was nou juist waar ze op uit was. Dus keek hij toe hoe June speelde met het enige wat hem in leven hield en het middel omhooghield tegen het schemerige licht in de bar.

‘Wat doet het?’

‘Het doodt BP’s.’

Victors mond vertrok toen ze geschokt achteruitdeinsde. Haar reactie zou bevredigender zijn geweest als ze de ampul daarbij niet had laten vallen. Victor ving de ampul op voor die de tafel kon raken.

‘Nou ja,’ corrigeerde hij, terwijl hij haar door het blauwe goedje heen aankeek, ‘het doodt wat hen buitengewoon maakt.’

Voor het eerst zag June er nerveus uit. En terecht.

Eén dosis en hij kon haar pantser afrukken, haar onuitputtelijke voorraad maskers. Junes zachte, sterfelijke kern blootleggen. Dat was zijn plan geweest, als de zaken anders waren gelopen.

‘In mijn geval,’ vervolgde Victor, ‘zorgt het ervoor dat de stroom me niet elektrocutteert. Maar in jouw geval...’ Hij haalde de halflege ampul uit zijn inhalator en verving die door de volle. ‘Ik durf te wedden dat het me zou laten zien wie zich werkelijk achter dat mooie, gestolen gezicht verbergt.’

Hij legde het apparaat tussen hen in op tafel en gaf het een zwieper, alsof het een pistool was in het midden van een ander, even dodelijk spel.

‘Zin in een spelletje?’ vroeg hij toen het wapen tot stilstand kwam.

‘Nee,’ zei June kortaf. Ze schudde haar hoofd. ‘Dus jij hebt gewoon... je eigen krachten uitgeschakeld om in leven te blijven?’

‘Als een wolf in de val die aan zijn eigen poot knaagt,’ zei Victor droog.

Ze keek afkeurend naar de blauwe vloeistof. ‘Waar heb je dat vandaan?’

Hij hield de inhalator omhoog. ‘Ik heb de huidige voorraad... geërfd! Maar het vereist een deskundige professional, en degene die het gemaakt heeft is helaas dood.’

June leunde achterover in haar stoel. ‘Dus je hebt een nieuwe chemicus nodig.’

‘Het liefst een die ik niet hoeft te doden.’

‘Gewetensbezwaren?’

‘Praktische bezwaren.’ Victor fronste. ‘Lijken hebben de neiging zich op te stapelen. Ik spreek uit ervaring.’ Zo hadden Eli en Stell hem de vorige keer opgespoord: via de lijken van degenen die er niet in waren geslaagd hem te helpen.

June maakte een bedachtzaam geluid. ‘Wat zei Marcella ook alweer? Mannen zijn zo druk met vijanden maken dat ze vergeten dat ze ook vrienden kunnen maken.’

Terwijl ze sprak, haalde ze iets uit haar zak. Op het eerste gezicht leek het een doodgewone stapel speelkaarten. Maar terwijl ze erdoorheen bladerde en de boeren, vrouwen en heren eruit haalde en op tafel gooide, zag hij dat er een systeem in zat.

In de hoek van elke kaart had ze een naam geschreven, gevolgd door een woord.

Jacob Herald. Natuur. Charlotte Tills. Toekomst. Malcolm Olipett. Cyber.

‘Wat is dit?’ vroeg hij.

June glimlachte. ‘Vrienden.’ Ze spreidde de kaarten tussen hen uit. ‘Met mijn gave kan ik zien of mensen... zoals wij zijn. En als ik ze vind, hou ik graag een overzicht bij. Je weet maar nooit wanneer een bepaald talent van pas komt.’

Victor liet zijn blik over de stapel gaan. Een tiental BP’s. Een tiental verschillende gaven. Een tiental potentiële tools.

‘Aha.’ Ze vond de kaart die ze zocht, de schoppenboer, en tikte die naar hem toe.

Xavier Pascal. Geheugen.

De radertjes in zijn hoofd begonnen te draaien. Het was verleidelijk. Met de juiste BP in zijn arsenaal... maar Victor hield zichzelf tegen.

‘Bedankt,’ zei hij, terwijl hij de kaart weer terug op tafel gooide. ‘Maar ik verzamel geen zwervertjes meer.’

June rolde met haar ogen. ‘Je hoeft ze heus geen eten en drinken te geven.’ Ze veegde de andere kaarten terug in haar stapeltje. ‘Voor zover ik weet geven de meeste mensen nog altijd de voorkeur aan geld.’

Ze kwam overeind, trok een joker uit de stapel en krabbelde haar nummer op de achterkant, waarna ze hem met de afbeelding naar boven naast de schoppenboer liet neerkomen.

‘Wat de ONBP betreft: ik zet daar nooit meer een voet over de drempel. Maar ik zal wat spoorwerk doen. Kijken wat ik te weten kan komen. Voor Syd.’